

Böszörményi Zoltán

Majorana újévi köszöntője

Ég kócába kézzel miért túrnék,
lázongásaimban csattant arccal,
kit becéznék, ki lenne a kertész,
virágok mosolyára ki vigyázna,
ha a térre nézek, áldva lássam,
hogy a fákon zsenge rügy a távol,
bánat innen messze elcsatangol,
és a hitből mérni mindenkinek,
reményt, sorsot, jussot vígan vinne,
megnyíljon az égnek kékes mása,
szálljon áldás minden büszke házra!

Majorana tavaszi biztatója

Csak tarts még ki,
nézd, csak egy villanásnyit,
míg a lélek kinyílik.

Csak tarts még ki,
talán egy másodpercnyit,
míg kedvem átöltözik.

Csak tarts még ki,
ó, csak szusszanásnyit,
míg mosolyom megvilágít.

Majorana tavaszra vár

Hull rám az idő. Bennmarad magja.
Lármázzon lelkem. Bárcsak tavaszodna.

Majorana rímet farag

Van, ki velem egyesül,
bajban, jóban elvegyül,
nékem van, védelmet nyújt,
szavaimban tüzet gyújt,
rám talál, mint fogra fog,
ha a bánat közrefog,
átvészeli a telet,
küzdelseiben
elűz minden felleget
fejem felől, rám nevet,
ha a kedvem rétjein,
kinyílik a kankalin.
Látom már a kis teret,
Nagyapát, hol ereget
egy-két füstös egeret,
pipájából lábra kél,
szívem is már dalra kész.

Szívem is már dalra kész!

Majorana estéje

Mennynek
selymes partján,
fáradt ének
száll,
lantján
a vágy
az est dalát
pengeti.
Alkonyok
árnytalan
alléin várlak,
tégy csodát velem,
cserébe
magamba,

---

szavaimba
zárlak.
Zárkáim
ha sorra feltöröd,
csontomba költözöl,
felismerhetővé válsz a tájban.

Majorana kék ege

Mi kedvünkre való,
kedvem
azt keresi.
Kevés beszédre
késztet,
majdnem néma,
elalélt.
Mi a tudat
vontaképpen,
a természet
rideg csillagképe,
körkörös fenomén:
hús tenger felett
szélcsendes kék ég.

Majorana helyzetképe

Most hullámok pólyálnak.
Messze visznek.
Maguk előtt tolják,
a délkört, életemet.

Életünket.

Az égből kétség barnít
völgyeket, hegyeket.
Szólnom kéne valamit,
hogy földerítselek.

Majorana reménye

Barátom, mégis azt reméled,
ha fellebben e tájról a függöny,
sötét világunk másikra cseréled,

ha hajnal villan erdei ezüstön,
hegyek gerincén megremeg a fény.
Szívedre borul a kendő, a bükköny,

a virág, erdő is víg dalra kél.
Lármázik a lélek, áthallik a szél,
szavaink kórusa holnapról zenél.

Majorana látomása

Követ farag,
éles a bent.
Bóják a tenger tükrén:
felkiáltójelek.
Felbukkannak itt-ott,
mint idegbajos madarak,
kapkodva mondott,
elhadart szavak.
Mint kohó tátott szájából izzó érc
bukik le a Nap,
tűzre tett régi tejként
fut össze alatta az alkonyat.
Vágyaimból hámozlak ki,
ahogyan a szelíd tenger
szőke partot simogat.

Majorana lebeg

Te, mindeneket felülmúló érzés,
vigasz-virágaidból nyitsz-e még?
Ha véletlenül kezemhez érsz,
indulatot mérsz, könnyű lebegést?

Áldozatom akartad; elnyerni,
mi feledhetetlen és emberi
bennem, nyakamba tenni az igát,
első és végső dolgok igazát.

A testemből vétetett teher vagy,
űrben száguldó fémes kacagás,
rügy a halhatatlanság színpadán.

Félelmetes erőm, mégis kevés,
segítsed át az idő tutaján
lelkemet, tisztító felismerés.

Majorana magányos

Nézd, hogy sebesedik a fény az ágon!
Nem szerkeszti tovább a boldogságom.
Rémülten ül most körbe, te is látod,
és félelem rebben a béna ágról.

Magányosan indul a Nap a tájon,
vérbuborékok a verskori vásznon.
Puha ágyásban a zsenge évszázad,
hús húsába rágja magát a bánat.

Felszegett kedvemből csordul az álom,
Másik oldalára fordul igazságom.
Rőt felhők sörénye a láthatáron.

Nézd, hogy sebesedik a fény az ágon,
Ha közelebb lépsz, talán jobban látod:
Öles zsákok közt ücsörög magányom.

Majorana repülni tanul

csak a suhanó öröm, a kétkedés,
a felberregő gépzaj monoton
kattogása, a repülés vászon-
súlytalansága, a lebegés-vércse,

---

a lendület felszabadult érzete,
a kikapcsolódás öl-izgalma,
a felhevült véges lélek benne,
a nem várt szárnyalás tapasztalata,
amikor sem föld, sem ég nincs alattad,
csak kósza föld lenn, tenyér-ég fölötted,
és már szétválasztani nem tudod,
a pillanatföldtől a pillanateget

Majorana homokórája

Tenyerembe forró szemcsék hullnak,
sebeim begyógyulnak. Halkulóra

állítom fájdalmaim: a szókat.
Virágot szakítottam. Az éj hajója

ráfutott a fény zátonyára.
Türkiz hajnalok jajognak.

Fejükön felhők fonta paróka.
Esőcseppek hullnak a homokra.

Majorana ösztöne

Az uralkodó ösztön
elgyengülése
és torzulása nem más,
mint a szeretet,
csak emberibb.

Nagy Attila

Nicolle

Croissant és feketekávé
Volt a reggeli menüm
Genfben a sarki cukrászdában
Hol törzsvendéggé avansált
Egy hét után a tulaj leánya

Rémy Martin konyakját lengén
Tolta felém az asztalon
Nyeltem belőle néhány kortyot
A többit lassan itta meg
Szemezve hosszan énvelem

Buszra szálltam és elmerengve
Bámultam ki az ablakon
Aranyesőben úszott a város
S a tiszta kék ég derűre hangolt
(Bennem a nyugalom sirálya szálldos

Azóta is ha Genfre és
A kis Nicolle-ra gondolok
Az utcákon tekergő szelekre)
Kabátom dobom a kerevetre
S jöhet a konyak s a konyakban ő

A francia de svájci nő
Ki elkacagta magát nevemre
Az emlék éles mint a penge
Tu es toujours mon bon ami
Köszönt el könnyek közt nevetve

